

rigi raia täieste ollid kätte sanud. Et nüüd wast lootsid ennami julged ja warjo al olla, astusid nemmad esimesse linna sisse, mis peäle saiwad, kulasid ühe suurema handwerigi herbergi järrele, ja kui ollid sedda kätte sanud, siis wõtsid sedda nou, seäl pitkemal aial ommast tee reisi waewast puhhata. Tellisid ennestele kawnist rohket õhto söma aega ja kaks pudelit jodawat wina. Arend, kes hopis kõrwemast süddamest olli, kui waene Willem, sõi ja jõi priskeste. Willemil tahtsid need sutäied, mis wõttis, nago kurgu sisse kinni jada, selle seestpiddise hirmo pärrast, mis tedda ühtepuhko panni wärrisema. Pärrast söma aega walmistasid ennast maggamissele. Iggaühhel olli isse wodi, mis olli uhkeste ehitatud. Se ei olle mitte ilma et sedda asja siin nimmetakse, sest et sel wiisil üks teine tigge nou, mis Arend ennesele pärrast sedda wõttis, parreminne forda läks. Kui ollid mahhaheit-

nud, õhkas Willem süggawaste ja tundis esimesesed kahhetsemisse ioned omma kooramatud süddame sees. Sellesamma tundmisse peäle se olli ka, et julgust wõttis, meelt ja mõttid Jummal pole ülestõsta. Ei sanud küll essi otsa muud kui neid sanno küssendada: „Oh Jummal, Jummal! olle meile kurjateggiattele armolinne! Arend hakkas neid sanno waljuste naerma, ja lotis küll se läbbi omma kurja süddame tunnistrust lämmatada. Willemi südda sai wähe ommeti fergitud, nenda et hakkas süggawaste maggama. Arend wiiskas ennast ühe poolt teise, ja unni ei sanud ei milgi wiisil temma silmi. Wõttis jenni üht teist rõõwoli nou ennesele. Dou sis keß õ aial wodist ülles, panni kermeste rided selga, läks tassase wiisiga Willemi asseme pole ja rifus temma taskust keiif sedda rahha, mis selle teise jäuks piddi fama; astus treppist alla perremehhe tuppä, ärratas tedda ülles ja maksis sedda ärra-